

แบบประเมินบทความ/งานวิจัย สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ชื่อบทความ (ภาษาไทย) : ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน : ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ

(ภาษาอังกฤษ) : Legal Problems Relating to Noise Level Limitation in Community Areas : A Comparative Study of Foreign Law

หัวข้อการพิจารณา

หัวข้อ	คะแนนประเมิน					ข้อแก้ไข / ข้อเสนอแนะ
	1	2	3	4	5	
1. บทคัดย่อ			✓			ถูกต้อง แต่ให้ 100 คะแนน 1.1A ✓ 100 คะแนน 2
2. Abstract			✓			
3. บทนำ	✓					
4. วัตถุประสงค์การวิจัย/การศึกษา		✓	✓			
5. วิธีการวิจัย/วิธีการศึกษา		✓				
6. ผลการวิจัย/ผลการศึกษา		✓				
7. สรุปผลการวิจัย/สรุปผลการศึกษา		✓				
8. อภิปรายผล/ข้อเสนอแนะ	✓					
9. เอกสารอ้างอิง		✓				
10. ความใหม่และคุณค่าทางวิชาการ			✓			

(อาจมีเอกสารแนบหรือข้อเสนอแนะเพิ่มเติม - ถ้ามี)

เอกสารแนบ 1 : ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม ตอบบทความปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในชุมชน ศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศ

บทคัดย่อ ระบุแหล่งข้อมูล วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิจัยให้ครบถ้วนตามวัตถุประสงค์การวิจัยทุกข้อ

บทนำ เพิ่มรายละเอียดการอ้างอิงหลักฐานเชิงประจักษ์ที่มีของปัญหาการวิจัย และแนวทางที่มีอยู่ในการแก้ไขปัญหา
จากงานวิจัย แหล่งอ้างอิงที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้เห็นช่องว่างที่นำมาสู่ปัญหาการวิจัยในครั้งนี้

วัตถุประสงค์การวิจัย ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างวัตถุประสงค์การวิจัย กับผลการศึกษา เนื่องจาก
วัตถุประสงค์การวิจัยมีสามข้อ แต่ในหัวข้อผลการวิจัยนั้น ไม่พบผลของการวิจัยตามวัตถุประสงค์ในข้อที่ 1 และข้อที่ 3
ซึ่งหากวัตถุประสงค์การวิจัยเป็นการทบทวนวรรณกรรมโดยทั่วไปของงานวิจัย ก็ไม่จำเป็นต้องกำหนดเป็นวัตถุประสงค์
ก็ได้ แต่หากเป็นผลการวิจัย ควรนำเสนอไว้ในผลการวิจัย ที่มีการวิเคราะห์สังเคราะห์ความเชื่อมโยงระหว่างกัน
ประเด็นที่ศึกษา มากกว่าเพียงการทบทวนวรรณกรรมโดยทั่วไป เช่นเดียวกัน สำหรับวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 3 ไม่
พบการสังเคราะห์แนวทาง ซึ่งหากเป็นข้อเสนอแนะโดยทั่วไปที่ต้องทำในทุกงานวิจัยอยู่แล้ว ก็ไม่จำเป็นต้อง
กำหนดเป็นวัตถุประสงค์การวิจัย ขอให้ทบทวนตรวจสอบปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกันในทุกหัวข้อที่เกี่ยวข้องด้วย

วิธีดำเนินการวิจัย ระบุแหล่งข้อมูล และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิจัย นำเสนอให้ครบถ้วน ตามวัตถุประสงค์การวิจัย (กรณีมีวัตถุประสงค์การวิจัยทั้งสามข้อ) การเปรียบเทียบ
ควรมีการวิเคราะห์ประกอบ การตีความ การสรุปให้เห็นความเหมือน/ความแตกต่าง รวมถึงการวิเคราะห์ในกรณีของ
การใช้เสียงในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา ซึ่งผู้เขียนนำเสนอไว้ในบทนำ ว่าประเทศไทยมีปัญหานี้อยู่ ไม่เห็นว่าใน
ต่างประเทศมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องในแง่มุมนี้หรือไม่ อย่างไร และมีแนวทางในการแก้ไขเรื่องนี้อย่างไร (ผลการวิจัยข้อที่
3 ที่ขาดไป)

การอภิปรายผลการวิจัย ไม่มีหัวข้อนี้ ควรเพิ่มการอภิปรายผล นำทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาอ้างอิง ตลอดจนการ
อภิปรายถึงบริบทหรือเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องในแต่ละประเทศ ซึ่งอาจมีผลต่อกฎหมายในประเด็นที่ศึกษา ซึ่งจะช่วยให้
งานวิจัยมีความลุ่มลึกมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ หากมีปรับเปลี่ยนการนำเสนอผลการวิจัยในเรื่องของแนวทาง ควรพิจารณาข้อเสนอแนะเป็นการสรุป
เชื่อมโยงมาจากผลการวิจัย โดยไม่ซ้ำซ้อนกันในสองหัวข้อนี้ (และอาจเพิ่มเติมข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไปแบบ
สั้นๆ ไว้ด้วยก็ได้)

การอ้างอิง ขอให้ปรับการเขียนอ้างอิงในเนื้อหา และรายการอ้างอิงท้ายบทความให้เป็นไปตามรูปแบบที่กำหนด
(APA 6) และตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์สอดคล้องกันระหว่างรายการอ้างอิงในเนื้อหาและเอกสารอ้างอิงท้าย
บทความ (และเพิ่มการอ้างอิงที่ทันสมัยที่นำมาใช้ในการทบทวนวรรณกรรมและการอภิปรายผล ตามที่ปรับแก้ตาม
หัวข้อวรรณกรรมและการอภิปรายผล)

อื่นๆ ตรวจสอบคำพิมพ์ผิด

10กยร662 2

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน : ศึกษาเปรียบเทียบ กฎหมายต่างประเทศ

ธนาภรณ์ ขอบคำจริง¹, กฤติน ไชยหงษ์², สุรศักดิ์ มีบัว³

บทคัดย่อ

การเคารพเสรีภาพในการอยู่อาศัยในเขตชุมชนย่อมเป็นสิ่งที่พึงกระทำ โดยเฉพาะการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันที่ไม่ส่งเสียงดังรบกวนผู้อื่น การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่ 1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน 2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศกับประเทศไทย และ 3. เพื่อสังเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน โดยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงเอกสาร ผลการศึกษาพบว่า แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการใช้เสียงในลักษณะที่เป็นเหตุรำคาญไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และความผิดฐานส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควร อันเป็นความผิดลหุโทษที่กำหนดในประมวลกฎหมายอาญา แต่อย่างไรก็ดี ยังมิได้กำหนดมาตรว่าระดับเสียงเท่าใดที่จะเป็นเหตุรำคาญ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความและการบังคับใช้กฎหมายให้เกิดความแน่นอนและชัดเจน ผู้เขียนจึงเสนอแนะว่าควรกำหนดระดับความดังของเสียงที่เป็นเหตุรำคาญเอาไว้เป็นการเฉพาะในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เพื่อลดการก่อให้เกิดความเดือดร้อนทางเสียงแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง และส่งผลให้ผู้อื่นได้รับความเป็นส่วนตัวในการดำรงชีวิตมากขึ้น

คำสำคัญ: การจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน, เหตุรำคาญ, พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

1. แนว
2. แนว
3. แนว
4. แนว
5. แนว
6. แนว
7. แนว
8. แนว
9. แนว
10. แนว

ไม่ได้อ้างอิง
ให้ครบถ้วนตามรัฐสภา

สุรศักดิ์

Legal Problems Relating to Noise Level Limitation in Community Areas :

A Comparative Study of Foreign Law

Thanakarn Chobkhajing¹, Kittin Chaayahong², Surasak Meebua³

Abstract

Respecting the freedom of living in the community must be performed, especially the activities of daily life that do not make noise disturbing other people. There are 2 objectives in this study, which are 1. To study the concepts and theories on limiting noise levels in community areas, 2. To study and compare the law on limiting the noise level in community areas in foreign countries with Thailand, and 3. To synthesize guidelines for amending and improving the law on limiting noise levels in community areas by using a qualitative research method and a documentary data collection method. The results presented that although Thailand has law relating to the use of noise in a nuisance manner in the Public Health Act B.E. which is a petty offense as specified in the Criminal Code only, a measure has not been set on how much noise making will be resulted as a nuisance. This affects the interpretation and enforcement of the law to be certain and clear. Therefore, the researcher suggested that the noise level that causes disturbances should be set specifically in the Public Health Act B.E. 2535 to reduce noise-causing problems to residents nearby, so other people can have more privacy in their lives.

Keywords: noise level limitation in community areas, nuisances, Public Health Act B.E. 2535

บทนำ

กรณีฐานหลักของเจ้าประจักษ์รณปัญญะ มาตรา ๒๕๓

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีชุมชนตั้งอยู่ใกล้กับวัดหรือสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาจำนวนมากหรือบางสถานที่ในชุมชนอาจมีหอกระจายเสียงเพื่อแจ้งข่าวสารให้คนในชุมชนทราบ ทำให้มีเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดปัญหาต่าง ๆ เกี่ยวกับระดับเสียงที่ดังเกินสมควร ส่งผลให้ประชาชนที่อาศัยในเขตชุมชนได้รับความเดือดร้อนหรือเกิดความรำคาญ แม้ว่าประเทศไทยจะมีกฎหมายที่ควบคุมปัญหาเกี่ยวกับมลพิษทางเสียง ซึ่งเป็นการควบคุมการใช้เสียงที่อยู่ในลักษณะที่เป็นเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25 แต่อย่างไรก็ดี หลักเกณฑ์ในการกำหนดระดับความดังของเสียงที่อยู่ในลักษณะเป็นเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าวมิได้กำหนดระดับความดังของเสียงว่าระดับใดที่จะต้องด้วยลักษณะเป็นเหตุรำคาญ รวมไปถึงบทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังในลักษณะเป็นเหตุรำคาญมีลักษณะเป็นการตักเตือนโดยละมุนละม่อม แต่ไม่ใช้การบังคับใช้ผลทางกฎหมายโดยการลงโทษทันที ทำให้เกิดเป็นปัญหาเรื้อรังในแง่ที่ส่งผลกระทบต่อการรบกวนการอยู่อาศัยอย่างปกติสุขของประชาชนในเขตชุมชนนั้น ๆ

เมื่อต้น
เกิดกับ
กฎหมาย
ในลักษณะ

ตาม
1

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

การกำหนดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชนที่จะเป็นเหตุรำคาญควรกำหนดอย่างไร และบทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังในลักษณะเหตุรำคาญควรดำเนินการอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาแนวคิดและทฤษฎีว่าด้วยการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายว่าด้วยการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของต่างประเทศกับประเทศไทย
3. เพื่อสังเคราะห์แนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน

ทาง เป็นกรณีทบทวนวรรณกรรม ไม่ทำสถิติ
คือ เสนอวิธีทางปฏิบัติ

การทบทวนวรรณกรรม

ผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับบทความฉบับนี้โดยสามารถแยกการอธิบายออกเป็นหัวข้อได้ ดังนี้

1. แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษทางเสียง แนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงแยกเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

1.1 ความหมายของมลพิษทางเสียง คำนิยามของคำว่า “มลพิษ” ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษา

คุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มาตรา 4 หมายความว่า ของเสีย วัตถุอันตราย และมลสารอื่น ๆ รวมทั้งกาก ตะกอน หรือสิ่งตกค้างจากสิ่งเหล่านั้น ที่ถูกปล่อยทิ้งจากแหล่ง กำเนิดมลพิษ หรือที่มีอยู่ในสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติซึ่งก่อให้เกิดหรืออาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมหรือภาวะที่เป็นพิษภัยอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนได้และให้หมายความรวมถึง รังสีความร้อน แสง เสียง กลิ่น ความสั่นสะเทือน หรือเหตุรำคาญอื่น ๆ ที่เกิดหรือถูกปล่อย ออกจากแหล่งกำเนิดมลพิษด้วย และคำนิยามของคำว่า “เสียงรบกวน (Noise)” หมายความว่า เสียงที่ไม่ปรารถนา และเกินขีดความสามารถในการที่จะรับได้ ซึ่งมีที่มาหลายแหล่ง เช่น จากธรรมชาติ สิ่งก่อสร้าง เครื่องจักร ซึ่งรบกวนสัตประสาทได้และคำนิยามของคำว่า “เหตุรำคาญ” ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25 หมายความว่า กรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (4) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ส่วนมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน สำนักจัดการคุณภาพอากาศและเสียงและคำนิยามของคำว่า “มลพิษทางเสียง” หมายความว่า เสียงรบกวนหรือสภาวะที่มีระดับเสียงที่ดังเกินกำหนด 70 เดซิเบลและยาวนานโดยมีแหล่ง

กฎวิธีมลพิษ
ตัวอื่น
เช่น
มล
format
ที่กำหนด

กำเนิดมาจาก คน สัตว์ หรือเครื่องจักร จนก่อให้เกิดทั้งความรำคาญและอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์ โดยความรุนแรงขึ้นอยู่กับระดับความดังจากแหล่งกำเนิดเสียง ระยะทางระหว่างแหล่งกำเนิดเสียงกับผู้ได้ยินและระยะเวลาในการได้ยินเสียง

พ.ศ. ๒๕๓๕,
ในชั้น

1.2 แนวคิดเกี่ยวกับการควบคุมมลพิษทางเสียง การควบคุมมลพิษทางเสียงตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมปัญหามลพิษทางเสียง คือการกำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ตามมาตรา 32 ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ และค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ ในสิ่งแวดล้อมที่มีคนอยู่หรืออาศัย หรือการควบคุมเหตุรำคาญตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มีการกำหนดกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัย คือการกำหนดให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25 หรือพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา คือการกำหนดการขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนทำการโฆษณา โดยกฎหมายที่บังคับใช้ดังกล่าวนี้ เพื่อเป็นการควบคุมมลพิษทางเสียงไม่ให้รบกวนผู้อื่นและเป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดอย่างมีประสิทธิภาพ

พ.ศ. ๒๕๓๕
อ.ใน
พ.ศ. ๒๕๓๕

1.3 แนวคิดเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชน เนื่องจากพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา คือการกำหนดการขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนทำการโฆษณา ซึ่งใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกให้แก่ผู้ทำการโฆษณา ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียงและผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา และบุคคลเช่นว่านี้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย โดยกฎหมายที่บังคับใช้ดังกล่าวนี้ มีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสภาพปัญหาของสังคมไทยในปัจจุบันตามพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 โดยมีการกำหนดข้อเว้นการบังคับแก่การโฆษณาการสอนในทางศาสนาตามมาตรา 8 (1) โดยเป็นข้อยกเว้นที่ไม่มีการกำหนดหรือจำกัดระดับความดังของเสียงที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาเพื่อให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพของสังคมไทยในปัจจุบันนั้นเป็นชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงกับวัดหรือสถานที่ประกอบพิธีกรรมทางศาสนาค่อนข้างมาก ดังนั้นจึงควรมีการแก้ไขพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 เพื่อปรับปรุงให้เหมาะสมกับสภาพของสังคมไทยในปัจจุบัน

๓๐ มีนาคม ๒๕๓๕ นสอ. ๑๐/๑๑/๒๖ ๒๕๓๕
พ.ศ. ๒๕๓๕

2. กฎหมายไทยเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียง

การจำกัดระดับความดังเสียงในเขตชุมชนของประเทศไทยอยู่ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25(4) มาตรา 26 และประมวลกฎหมายอาญามาตรา 370 และพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 มาตรา 4 มาตรา 8 โดยแยกอธิบายได้ดังนี้

1) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดเสียงจนก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญตามมาตรา 25

2) เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจตามมาตรา 26 ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชน

3) บทกำหนดโทษผู้ที่ส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ตามมาตรา 370 แห่งประมวลกฎหมายอาญา

4) ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

5) พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณาการสอนในทางศาสนา การโฆษณาของหน่วยราชการของรัฐ และหาเสียงเพื่อประโยชน์แก่การเลือกตั้ง

3. กฎหมายต่างประเทศเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียง

ผู้เขียนได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายต่างประเทศทั้งหมด 3 ประเทศ ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร และประเทศปากีสถาน ซึ่งมีรายละเอียดที่สำคัญ ดังนี้

3.1 ประเทศฝรั่งเศส ได้มีการกำหนดระดับของเสียงไว้ในประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพ ค.ศ. 1953 (Public Health Code, 1953) ซึ่งได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับของเสียงที่ถือว่าเป็นเสียงที่ก่อให้เกิดความรบกวนไว้ คือ ระดับของเสียงจากกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการรบกวนที่รับได้ภายในพื้นที่หลักของอาคารที่พักอาศัย การตรวจหาระดับการรบกวน หรือระดับการรบกวนในขณะใดขณะหนึ่ง ให้กระทำได้ต่อเมื่อระดับของเสียงแวดล้อมขณะมีเสียงรบกวนที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมในสถานที่นั้นมีค่ามากกว่า 25 เดซิเบล เอ เมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัย 30 เดซิเบล เอ สำหรับกรณีอื่นเท่านั้น (มาตรา R1334-32) และมาตรา R1334-33 กำหนดเกี่ยวกับระดับของเสียงรบกวนที่กฎหมายจำกัดไว้ โดยให้ระดับเสียงในเวลากลางคืน ระหว่างเวลา 22 นาฬิกา - 7 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไปของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดั่งเพิ่มขึ้นไม่เกิน 3 เดซิเบล เอ และระดับเสียงในเวลากลางวัน ระหว่างเวลา 7 นาฬิกา - 22 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไปของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดั่งเพิ่มขึ้นไม่เกิน 5 เดซิเบล เอ

3.2 สหราชอาณาจักร ได้มีการกำหนดเวลาในการใช้เครื่องขยายเสียงไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยเสียงรบกวนและกฎหมายว่าด้วยเหตุรำคาญ ค.ศ. 1993 (Noise and Statutory Nuisance Act, 1993) (chapter 40) ตามมาตรา 7 ซึ่งมีเนื้อหาเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 62 ของ The Control of Pollution Act, 1974 โดยกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงในท้องถนน (a) ระหว่างเวลา 21 นาฬิกา - 8 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น มาตรา 62 (2) ของ The Control of Pollution Act, 1974 ได้กำหนดข้อยกเว้นว่า การใช้เครื่องขยายเสียงตามมาตรา 7 นั้น มิให้ใช้บังคับแก่การใช้เครื่องขยายเสียงในกรณี ได้แก่ การใช้เครื่องขยายเสียงที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกิจการของตำรวจ การระงับอัคคีภัย และการพยาบาล เพื่อการติดต่อสื่อสารกับผู้ที่ยืนบนเรือเพื่อประโยชน์ในการเดินเรือ กรณีที่เครื่องขยายเสียงเป็นส่วนหนึ่งของระบบโทรศัพท์สาธารณะ กรณีที่เครื่องขยายเสียงอยู่ภายในหรือติดอยู่กับยานพาหนะ โดยเครื่องขยายเสียงดังกล่าวเป็นหรือเป็นส่วนหนึ่งของแตร หรือเครื่องมือในการเตือนภัยของยานพาหนะที่ใช้เตือนยานพาหนะอื่นเพื่อประโยชน์ในการจราจร ใช้โดยมิได้ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญเกินสมควรแก่บุคคลอื่นที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียง กรณีของมหรสพเคลื่อนที่ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อความบันเทิง กรณีฉุกเฉินซึ่งมีความจำเป็นเร่งด่วน

3.3 ประเทศปากีสถาน ได้มีการสถานที่ในการใช้เครื่องขยายเสียงไว้ใน The Punjab Regulation and Control of Loudspeakers and Sound Amplifiers Ordinance, 1965 มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือลำโพงในสถานที่ ได้แก่ 1) ที่สาธารณะ ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญหรือรบกวนต่อบุคคลอื่นที่อาศัยอยู่ในสถานที่พักอาศัย 2) สถานที่อื่นใดที่ใกล้เคียงกับสถานที่ต่าง ๆ เช่น สถานที่ที่ใช้สำหรับสวดมนต์ในระหว่างเวลาสวด โรงพยาบาล สถานศึกษา และศาล 3) สุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชาอื่นใดในลักษณะที่เสียงที่ออกมาจากเครื่องขยายเสียงหรือลำโพงดังออกไปนอกเขตของสุเหร่า โบสถ์ วัด หรือ สถานที่สักการบูชาเช่นว่านั้นจนผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยิน 4) สถานที่สาธารณะหรือสถานที่ของเอกชนอื่นใดซึ่งมีการขยายเสียงอภิปรายหรือการปะทะคารมในลักษณะที่อาจจะนำไปสู่ความไม่สงบเรียบร้อย หากว่าการอภิปรายเช่นว่านั้นทำให้ผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยินหรือก่อให้เกิดเสียงดังออกไปภายนอก

วิธีการดำเนินการวิจัย

การดำเนินการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) โดยผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้าเอกสารจากตัวบทกฎหมายของต่างประเทศและประเทศไทยที่ตรงกับวัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัย โดยได้นำองค์ความรู้ดังกล่าว

Phelgyu mth and 10th 15
(Documentary Research)

เขียนให้ชัดไว้ เหนือหัวข้อ
1. การวัดผลสัมฤทธิ์

มาอภิปรายผลการศึกษาและสังเคราะห์เป็นข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในเรื่องการจำกัดระดับของเสียงใน
เขตชุมชน

ผลการวิจัย

กรณีศึกษา ทบทวนกฎหมายการวิจัย ที่เกี่ยวข้องในบทบัญญัติ ประเด็นที่ 3

จากการศึกษากฎหมายของต่างประเทศและประเทศไทย ผู้เขียนจะแยกผลการวิจัยออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่

ประเด็นที่หนึ่ง การกำหนดมาตรฐานระดับความดังของเสียงที่จะเป็นเหตุรำคาญ คือ พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษา
คุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 มีการกำหนดมาตรการในการควบคุมปัญหามลพิษทางเสียง คือ การกำหนดมาตรฐาน
ระดับความดังของเสียงโดยทั่วไปไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ และค่าระดับความดังของเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอใน
สิ่งแวดล้อมที่มีคนอยู่หรืออาศัย ซึ่งเป็นค่าระดับที่เกินมาตรฐานค่าระดับความดังของเสียงที่มนุษย์ควรได้รับในเขตชุมชนตามหลัก
สากล เนื่องจากหูของมนุษย์นั้นสามารถที่จะรับค่าระดับความดังของเสียงได้ไม่เกิน 80 เดซิเบลเอขึ้นไป โดยอาจทำให้เกิดอาการหู
อื้อชั่วคราว และหากได้รับค่าระดับความดังของเสียงหรืออยู่ในบริเวณที่มีเสียงดังตั้งแต่ 120 เดซิเบลเอขึ้นไปอาจจะทำให้มนุษย์นั้น
เกิดอาการหูหนวกทันที แต่อย่างไรก็ดี ยังมิได้มีการกำหนดระดับความดังของเสียงว่าระดับใดที่จะต้องด้วยลักษณะเป็นเหตุรำคาญ
ไว้ในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 จากการศึกษากฎหมายในต่างประเทศ เช่น ประเทศฝรั่งเศส ประเทศสหราชอาณาจักร
และประเทศปากีสถาน จะพบว่าในประเทศที่ยกตัวอย่างมาดังกล่าวนี้ได้มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัด
ระดับความดังของเสียงในเขตชุมชน คือ ประเทศฝรั่งเศสบัญญัติให้มีการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณากระดับของเสียงที่ถือว่าเป็น
เสียงที่ก่อให้เกิดความรบกวนไว้ โดยมีการตรวจหาระดับการรบกวนและกำหนดค่าระดับความดังของเสียงไม่เกิน 25 เดซิเบลเอ
เมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัยต้องไม่เกิน 30 เดซิเบลเอ และให้กำหนดระยะเวลาในการใช้ระดับของเสียง
รบกวน โดยให้ระดับเสียงในเวลากลางคืนระหว่างเวลา 22 นาฬิกา - 7 นาฬิกาและระดับเสียงในเวลากลางวัน ระหว่างเวลา 7
นาฬิกา - 22 นาฬิกา ประเทศสหราชอาณาจักรบัญญัติให้มีการกำหนดควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง (Loudspeaker) ไว้และให้
กำหนดระยะเวลาในการใช้เครื่องขยายเสียงโดยห้ามใช้เครื่องขยายเสียงในท้องถิ่นระหว่างเวลา 21 นาฬิกา - 8 นาฬิกา ของ
วันรุ่งขึ้น และประเทศปากีสถานบัญญัติให้มีการกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือลำโพงในสถานที่ดังต่อไปนี้ เช่น สุเหร่า โบสถ์
วัด หรือสถานที่สักการบูชาอื่นใดในลักษณะที่เสียงที่ออกมาจากเครื่องขยายเสียงหรือลำโพงดังออกไปนอกเขตของสุเหร่า โบสถ์ วัด
หรือสถานที่สักการบูชาเช่นว่านั้นจนผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยิน

ประเด็นที่สอง บทลงโทษของผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังรบกวนในลักษณะเป็นเหตุรำคาญ คือ ประมวลกฎหมายอาญามีการ
กำหนดโทษในอัตราโทษน้อยสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายการจำกัดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชน คือ ผู้ใดส่งเสียง
หรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน
1,000 บาท ซึ่งโทษดังกล่าวนี้เป็นกำหนดโทษในอัตราโทษที่น้อย โดยการกระทำความผิดดังกล่าวนี้อาจจะทำให้ผู้อื่นเกิด
อาการหูหนวกทันทีหรือเกิดอาการหูอื้ออย่างถาวรได้ ซึ่งการกำหนดโทษในอัตราโทษที่น้อยนั้นอาจทำให้ประชาชนไม่เกรงกลัวที่จะ
กระทำความผิดตามกฎหมาย เนื่องจากอัตราโทษจากการกระทำความผิดดังกล่าวนี้เป็นเพียงความผิดลหุโทษ จากการศึกษา
กฎหมายในต่างประเทศ เช่น ประเทศฝรั่งเศสและประเทศปากีสถาน จะพบว่าในประเทศที่ยกตัวอย่างมาดังกล่าวนี้ได้มีการ
บัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการกำหนดอัตราโทษสูงสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายการจำกัดระดับความดังของเสียงในเขต
ชุมชน คือประเทศฝรั่งเศสบัญญัติให้มีการกำหนดโทษปรับระดับที่ 5 (จำนวนเงินไม่เกิน 1,500 ยูโร) สำหรับการทำกิจกรรมต่าง ๆ
ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย และประเทศปากีสถานบัญญัติให้มีการกำหนดบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามโดยมีการนำอัตรา
โทษจำคุกเข้ามาอีกทางหนึ่งนอกเหนือจากอัตราโทษปรับ คือ ต้องรับโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนหรือปรับไม่เกิน 200 รูปี หรือทั้งจำ
ทั้งปรับ

ตารางเปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับการจำกัดระดับของเสียงในเขตชุมชนของระหว่างประเทศไทยกับต่างประเทศ

กฎหมายไทย	กฎหมายต่างประเทศ
พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (4) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือน ฝุ่น ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแลปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ให้เจ้า พนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับกำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 370 ผู้ใดส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึงโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 1,000 บาท พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493 มาตรา 4 ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจกำหนด เงื่อนไขลงในใบอนุญาตว่าด้วยเวลา สถานที่และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียงและผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น มาตรา 8 พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา 1) คำสอนในทางศาสนา โดยพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.2493 ของไทยนั้นได้มีข้อยกเว้นที่ไม่มีการกำหนดหรือจำกัดระดับความดังของเสียงที่ใช้ในการประกอบพิธีกรรมทางศาสนาและไม่ได้กล่าวถึงการแก้ไขปัญหามลพิษทางเสียงรบกวนที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมทางศาสนาตามมาตรา 8 หรือกล่าวถึงการปรับกฎหมายให้เข้ากับการทำกิจกรรมทางศาสนาเพื่อให้อยู่ร่วมกันในสังคมปัจจุบันได้	กฎหมายประเทศฝรั่งเศส ประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพ ค.ศ. 1953 (Public Health Code, 1953) กำหนดห้ามมิให้ก่อให้เกิดเสียงรบกวนแก่ผู้ที่อาศัยอยู่ใกล้เคียงหรือเสียงที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพของมนุษย์ในสถานที่สาธารณะหรือในสถานที่ส่วนบุคคล กฎหมายได้กำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับของเสียงที่ถือว่าเป็นเสียงที่ก่อให้เกิดความรบกวนไว้ คือ ระดับของเสียงจากกิจกรรมที่ก่อให้เกิดการรบกวนที่รับได้ภายในพื้นที่หลักของอาคารที่พักอาศัย การตรวจหาระดับการรบกวน หรือระดับการรบกวนในขณะใดขณะหนึ่ง ให้กระทำได้ต่อเมื่อระดับของเสียงแวดล้อมขณะมีเสียงรบกวนที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมในสถานที่นั้นมีค่ามากกว่า 25 เดซิเบลล์ เอ เมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัย 30 เดซิเบลล์ เอ สำหรับกรณีอื่นเท่านั้น (มาตรา R1334-32) และมาตรา R1334-33 กำหนดเกี่ยวกับระดับของเสียงรบกวนที่กฎหมายจำกัดไว้ โดยให้ระดับเสียงในเวลากลางวัน ระหว่างเวลา 22 นาฬิกา - 7 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไปของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดัดเพิ่มขึ้นไม่เกิน 3 เดซิเบลล์ เอ และระดับเสียงในเวลากลางวันระหว่างเวลา 7 นาฬิกา - 22 นาฬิกา เมื่อพิจารณาเทียบเคียงกับเสียงทั่วไปของบรรยากาศโดยรอบจะต้องดัดเพิ่มขึ้นไม่เกิน 5 เดซิเบลล์ เอ กฎหมายประเทศสหราชอาณาจักร พระราชบัญญัติว่าด้วยเสียงรบกวนและกฎหมายว่าด้วยเหตุรำคาญ (Noise and Statutory Nuisance Act 1993)(Chapter 40) ได้กำหนดควบคุมการใช้เครื่องขยายเสียง (Loudspeaker) ไว้ในมาตรา 7 ซึ่งมีเนื้อหาเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 62 ของ The Control of Pollution Act, 1974 โดยกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงในที่ถนน (a) ระหว่างเวลา 21 นาฬิกา - 8 นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น กฎหมายประเทศปากีสถาน The Punjab Regulation and Control of Loudspeakers and Sound Amplifiers Ordinance, 1965

๗

อย่างสงบสุข ซึ่งต่างจากกฎหมายต่างประเทศที่มีการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับของเสียงหรือการกำหนดเวลาการใช้เสียงในการทำกิจกรรมทางศาสนาหรือกิจกรรมอื่นๆ

มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดห้ามใช้เครื่องขยายเสียงหรือลำโพงในสถานที่ดังต่อไปนี้

- 1) ที่สาธารณะ ในลักษณะที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน
- 2) สถานที่อื่นใดที่ใกล้เคียงกับสถานที่ต่างๆ เช่น สถานที่ที่ใช้สำหรับสวดมนต์ในระหว่างเวลาสวด โรงพยาบาล สถานศึกษา และศาล
- 3) สุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชาอื่นใดในลักษณะที่เสียงที่ออกมาจากเครื่องขยายเสียงหรือลำโพงดังออกไปนอกเขตของสุเหร่า โบสถ์ วัด หรือสถานที่สักการบูชา เช่นว่านั้นจนผู้ที่อยู่ภายนอกสามารถได้ยิน

บทสรุปและผล

สรุป

การที่ประเทศไทยยังไม่กำหนดการกำหนดระดับความดังของเสียงที่เป็นลักษณะเหตุรำคาญเอาไว้โดยตรง ย่อมส่งผลกระทบต่อหลายด้านต่อประชาชนผู้อาศัยอยู่ในเขตชุมชน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าประเทศไทยนั้นยังขาดการให้ความสำคัญในเรื่องดังกล่าว ทั้งที่มีข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการใช้เสียงดังรบกวนจำนวนมาก ดังนั้น เพื่อให้ลดจำนวนการใช้เสียงดังรบกวนจึงควรให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวอย่างจริงจัง โดยควรนำเอาการกำหนดหลักเกณฑ์การพิจารณาระดับค่าความดังของเสียงและการกำหนดระยะเวลาในการใช้ระดับค่าความดังของเสียงและการกำหนดอัตราโทษสูงสำหรับผู้กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายการจำกัดระดับความดังของเสียงในเขตชุมชนมาปรับใช้ในกฎหมายของประเทศไทย เพื่อให้กฎหมายของประเทศไทยมีความเหมาะสมตามหลักมาตรฐานสากลและสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น โดยกฎหมายของต่างประเทศที่ได้ทำการศึกษามาทั้ง 3 ประเทศได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส ประเทศสหราชอาณาจักร และประเทศปากีสถาน มาปรับใช้หรือปรับปรุงแก้ไขบทบัญญัติของประเทศไทยให้มีความเหมาะสมตามหลักมาตรฐานสากลและสอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบันมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ ผู้เขียนได้ออกแบบข้อเสนอแนะเบื้องต้นในการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายในหัวข้อถัดไป

ข้อเสนอแนะการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบการจำกัดระดับของเสียงกับกฎหมายไทยและกฎหมายต่างประเทศในประเด็นการจำกัดระดับเสียงนั้น ผู้เขียนเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยการกำหนดระดับความดังของเสียงที่เป็นเหตุรำคาญเอาไว้เป็นการเฉพาะ ด้วยการกำหนดระดับความดังของเสียงที่เป็นลักษณะเหตุรำคาญเอาไว้โดยเฉพาะ คือ ระดับของเสียงแวดล้อมขณะมีเสียงรบกวนที่เกิดจากการดำเนินกิจกรรมในสถานที่นั้นมีค่ามากกว่า 25 เดซิเบลล์ เอ เมื่อตรวจวัดจากพื้นที่หลักภายในอาคารที่พักอาศัย 30 เดซิเบลล์ เอ รวมไปถึงเพิ่มบทลงโทษแก่ผู้ที่ฝ่าฝืนใช้เสียงดังรบกวนในลักษณะของเหตุรำคาญให้สูงขึ้น เพื่อลดการก่อให้เกิดความเดือดร้อนทางเสียงแก่ประชาชนในเขตชุมชนผู้ได้รับผลกระทบ

เอกสารอ้างอิง

นิพนธ์ธวัช ๓๓ format หน้าที่ ๑ (APA Version 6.)

ประมวลกฎหมายว่าด้วยสุขภาพ ค.ศ. 1953 (The Public Health Code, 1953)

ประมวลกฎหมายอาญา

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493

พระราชบัญญัติว่าด้วยเสียงรบกวนและกฎหมายว่าด้วยเหตุรำคาญ ค.ศ. 1993 (Noise and Statutory Nuisance Act, 1993)

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

The Control of Pollution Act, 1974

The Punjab Regulation and Control of Loudspeakers and Sound Amplifiers Ordinance, 1965